

ROMÂNIA

TRIBUNALUL TIMIȘ

SECȚIA I-A CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 07 Octombrie 2021

Completul compus din:

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

Pe rol se află judecarea apelului formulat de apelantul împotriva Încheierii civile nr. 7978/29.06.2021 pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 8988/325/2021, în contradictoriu cu intimata, având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru apelant, dna.av. Lasc Camelia, cu delegație de substituie la dosarul cauzei, iar pentru intimată, dl c.j. Roșu Cristian, în baza delegației aflate la dosarul cauzei.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Reprezentanta apelantului depune la dosarul cauzei împuternicirea avocațială a avocatului titular Lasc Caius Florin, precum și o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la modalitatea de calcul a termenului de prescripție a unei hotărâri pronunțate sub incidența vechii legislații, Codul de procedură civilă din 1865 și pusă în executare după intrarea în vigoare a noii legi, Codul de procedură civilă din 2013, precum și efectul perimării unei căi de atac a unei acțiuni promovate sub incidența vechii legislații.

Instanța comunică reprezentantului intimatei un exemplar din cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României.

Reprezentanta apelantului, având cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României, arată că sunt întrunite condițiile legale pentru sesizarea ÎCCJ, întrucât în legătură cu același titlu executoriu există hotărâri potrivnice date de Judecătoria Timișoara și se impune stabilirea unei practici unitare în calea de atac a apelului.

Reprezentantul intimatei solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României, arătând că există și hotărâri definitive prin neapelare cu privire la titlul executoriu din speță, că au fost soluționate definitiv 7 hotărâri, iar legea este foarte clară. Există și o cerere de revizuire pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție a României, pe motivul încălcării autorității de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești care a stabilit dispozițiile legale aplicabile în materia prescripției dreptului de a cere executarea silită a hotărârilor judecătorești.

Reprezentanta apelantului apreciază că nu este relevant dacă unele părți au atacat sau nu anumite hotărâri pronunțate în primă instanță, căci practica trebuie să fie unitară cu privire la aceeași chestiune de drept, de aceea trebuie ca Înalta Curte de Casație și Justiție a României să se pronunțe. Referitor la cererea de revizuire menționată de intimată, aflată în prezent pe rolul instanței supreme, apreciază că este inadmisibilă, întrucât mai mulți debitori au hotărâri potrivnice.

Instanța rămâne în pronunțare asupra cererii apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

TRIBUNALUL:

Având nevoie de timp pentru a delibera, instanța, în baza disp. art. 396 al. 1 Cod procedură civilă, urmează a amâna pronunțarea pentru data de 14.10.2021.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Amână pronunțarea asupra cererii apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru data de 14.10.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din 07 Octombrie 2021.

Președinte

Judecător,

Grefier,

. 11 Octombrie 2021

ROMÂNIA

TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA I-A CIVILĂ

Dosar nr. 8988/325/2021

ÎNCHEIERE

Sedința publică de la 07 Octombrie 2021

Completul compus din:

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

Pe rol se află judecarea apelului formulat de apelantul
împotriva Înceierii civile nr. 7978/29.06.2021 pronunțate de Judecătoria Timișoara
în dosarul nr. 8988/325/2021, în contradictoriu cu intimata
având ca obiect contestație la
executare.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 07.10.2021, fiind consemnate în
încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța,
având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pentru data de 14.10.2021 pronunțarea
asupra cererii apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României în
vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

TRIBUNALUL

În deliberare asupra cererii apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție
se va realiza, în prealabil, o expunere pe scurt a litigiului.

**Prin Înceierea civilă nr. 7978/29.06.2021 pronunțată de Judecătoria Timișoara
în dosarul nr. 8988/325/2021 a fost respinsă contestația la executare formulată de
contestatorul în contradictoriu cu intimata DIRECȚIA
ca
neîntemeiată.**

Pentru a hotărî astfel, Judecătoria Timișoara a reținut că, în fapt, prin Sentința civilă
nr. 4905 din 28.03.2014 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 4310/30/2010* a
fost admisă cererea formulată de intimata

în contradictoriu cu mai mulți debitori, între care și contestatorul

S-a dispus întoarcerea executării silite cu obligarea debitorului la restituirea
către intimată a sumei de 6814,10 lei.

Împotriva acestei sentințe debitorul și intimata au formulat recurs. Cererea de recurs
a fost suspendată de drept de Tribunalul Timiș la data de 13.12.2016, în temeiul art. 243 alin.
1 pct. 1 din vechiul C.proc.civ. și a stat în nelucrare până la data de 23.01.2018, când instanța,
din oficiu, a repus cauza pe rol în vederea constatării perimării cererii de recurs.

Prin Decizia civilă nr. 3/23.01.2018 pronunțată în dosarul nr. 4310/30/2010*,
Tribunalul Timiș a constatat perimarea recursurilor declarate de părți, hotărârea primei
instanțe rămânând irevocabilă.

Prin cererea de executare silită înregistrată de creditoare la data de 22.04.2019,
aceasta a demarat executarea împotriva debitorului

În ceea ce privește aplicarea legii în timp, s-a reținut că potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012, privind noul Cod de procedură civilă, dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acesteia în vigoare.

Scopul acestei norme generale de drept tranzitoriu este acela de a fixa legea aplicabilă întregii proceduri, în funcție de data începerii procesului, respectiv de data începerii executării silită, legiuitorul valorizând cu precădere principiul certitudinii juridice, precum și principiul protejării încrederii legitime.

În acest sens, față de data înregistrării cererii de punere în executare silită a titlului executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. 4905/28.03.2014, respectiv 22.04.2019, instanța reține că întreaga executare silită din dosarul nr. 13/2020 al Consiliului Județean Timiș, precum și prezenta contestație la executare, cad sub incidența dispozițiilor noului Cod de procedură civilă.

În ceea ce privește motivul de contestație ce vizează durata termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită, respectiv dacă este vorba de termenul general de 3 ani sau termenul special de 5 ani din materia executării silită a creanțelor bugetare, precum și momentul de la care curge acest termen, instanța a reținut următoarele:

Conform art. 706 C.proc.civ., dreptul de a obține executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, termenul de prescripție este de 10 ani. Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a obține executarea silită. În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive.

Semnificația acestei sintagme este total diferită de cea din legea procesuală veche, Codul de procedură civilă de la 1865, care la art. 377 alin. 1 pct. 1-4, prevedea că sunt definitive hotărârile date în primă instanță, potrivit legii, fără drept de apel, hotărârile date în primă instanță care nu au fost atacate cu apel sau, chiar atacate cu apel, dacă judecata acestuia s-a perimat ori cererea de apel a fost respinsă sau anulată, hotărârile date în apel și orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu apel.

Un argument în sensul aplicării unitare a dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă sunt și prevederile art. 5 și 8 din Legea nr. 76/2012, tot din Titlul II intitulat dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare, potrivit cărora dispozițiile Codului de procedură civilă privitoare la titlurile executorii se aplică și hotărârilor judecătorești sau altor înscrisuri pronunțate ori, după caz, întocmite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, care pot fi puse în executare chiar dacă nu au fost învestite cu formula executorie. De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească "definitivă și irevocabilă" sau, după caz, "irevocabilă" se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească "definitivă".

Instanța a constatat că, față de obiectul creanței puse în executare, constând în drepturi de natură salarială, termenul de prescripție pentru punerea în executare silită a titlului executoriu reprezentat de Sentința civilă nr. 4905/28.03.2014 este termenul general de 3 ani, în speță nefiind vorba de creanțe fiscale sau bugetare.

Acestea din urmă fac obiectul unui raport de drept material fiscal, care se naște în temeiul legii și se stabilește printr-o declarație fiscală sau decizie emisă de organul fiscal, însă în prezentul demers judiciar acest raport de drept fiscal nu există.

Conform art. 634 alin. 2, potrivit căruia hotărârile prevăzute la alin. 1 devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunțării, dreptul de a cere executarea silită în ce privește Sentința civilă nr. 4905/28.03.2014, care era susceptibilă de a fi atacată cu recurs conform dispozițiilor vechiului cod, începe să curgă la momentul pronunțării soluției din recurs, respectiv 23.01.2018, când, prin Decizia civilă nr. 3/2018 Tribunalul Timiș a respins recursul ca perimat.

Or, raportat la această dată, la momentul înregistrării cererii de executare silită de către intimată, respectiv 22.04.2019, dreptul acesteia de a obține executarea silită a debitorului nu era prescris, contrar susținerilor din acțiune.

Instanța a reținut că în accepțiunea dispozițiilor art. 634 din noul C.proc.civ. nu prezintă relevanță că recursurile au fost soluționate prin admiterea excepției perimării.

De asemenea, apărările contestatorului cu privire la efectele admiterii excepției de perimare, în sensul că actele de procedură efectuate în calea de atac perimată nu și-ar produce efecte juridice, nu sunt relevante sub aspectul stabilirii momentului la care hotărârea judecătorească a rămas definitivă.

Interpretarea de mai sus a fost confirmată de altfel cu putere de lucru judecat, în accepțiunea dispozițiilor art. 431 alin. 2 C.proc.civ., în hotărârile pronunțate în dosarul nr. 21011/325/2018**, având ca obiect o contestație la executare formulată de un alt debitor care a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat prezentul titlu executoriu.

Pe cale de consecință, în prezentul dosar nu s-ar putea da o dezlegare diferită celor două probleme de drept deduse judecății, reprezentate de durata termenului de prescripție și momentul de la care acesta începe să curgă, cu consecința calculării diferite a termenului de prescripție (de la data pronunțării sentinței în primă instanță, ori de la data rămânerii definitive a acesteia), cu implicații directe și determinante asupra modului de soluționare a excepției prescripției dreptului de a cere executarea silită a aceluiași titlu executoriu, reprezentat de Sentința civilă nr. 4905/28.03.2014 a Judecătoriei Timișoara pronunțată în dosarul nr. 4310/30/2010*, fără a se încălca efectul pozitiv al lucrului judecat din cele două litigii similare (diferite fiind numai persoanele fizice contestatoare), soluționate definitiv anterior pronunțării prezentei decizii.

În legătură cu efectul pozitiv al lucrului judecat Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în considerentele Deciziei nr. 2787 din 12 iunie 2014, pronunțate în recurs de Secția de contencios administrativ și fiscal, faptul că: efectul pozitiv al lucrului judecat se impune într-un al doilea proces care nu prezintă triplă identitate cu primul, dar care are legătură cu aspectul litigios dezlegat anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis.

În acest sens, Înalta Curte a precizat că puterea de lucru judecat, în forma prezumției, vine să asigure, din nevoia de ordine și stabilitate juridică, evitarea contrazicerilor între considerentele hotărârilor judecătorești.

Prezumția nu oprește judecata celui de-al doilea proces, ci doar ușurează sarcina probațiunii, aducând în fața instanței constatări ale unor raporturi juridice făcute cu ocazia judecății anterioare și care nu pot fi ignorate.

În ceea ce privește Decizia civilă nr. 643/23.11.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în recurs, în dosarul nr. 18003/325/2018*, depusă în probațiune de reprezentantul convențional al debitorului la primul termen de judecată, în care a fost evidențiată o practică judiciară diferită într-un alt litigiu similar, instanța nu o va reține în soluționarea cauzei, având în vedere faptul că aceasta vizează un titlu executoriu diferit, respectiv Sentința civilă nr. 14155/08.10.2014.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 714 coroborat cu art. 720 C.proc.civ. instanța a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată de contestatorul
în contradictoriu cu intimata

În temeiul art. 453 alin. 1 C.proc.civ., față de soluția de respingere a contestației la executare, reținând culpa procesuală a debitorului, instanța a respins ca neîntemeiat capătul de cerere având ca obiect obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată. Fără cheltuieli de judecată, nefiind solicitate de intimată.

Împotriva Încheierii civile nr. 7978/29.06.2021 pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 8988/325/2021 a declarat apel contestatorul

solicitând admiterea apelului astfel cum a fost formulat, anularea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, iar, în subsidiar, ca urmare a anulării sentinței, admiterea contestației la executare astfel cum a fost formulată, în sensul de a stabili prescris dreptul intimății de a solicita executarea silită.

Prin contestația la executare formulată, contestatorul a solicitat anularea tuturor actelor de executare silită, a somației nr. 109/2021 din dosarul de executare nr. 13/2020 al Consiliului Județean Timiș, având în vedere că dreptul intimății de a solicita executarea silită, este prescris. Titlul executoriu îl reprezintă sentința civilă nr. 4905 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 4310/30/2010*, prin care s-a dispus obligarea apelantului contestator la plata sumei încasate în sumă de 6.814,10 lei. Împotriva sentinței s-a formulat o cerere de recurs, iar judecata cererii de recurs a fost suspendată de Tribunalul Timiș la data de 13.12.2016, cauza stând în nelucrare până la data de 23.01.2018, când instanța din oficiu a repus cauza pe rol în vederea constatării perimării cererii de recurs, prin decizia nr. 3 din 23.01.2018, Tribunalul Timiș a constatat perimarea cererilor de recurs.

Apelantul critică hotărârea atacată sub aspectul reținerii de către instanța de fond a „efectului pozitiv al lucrului judecat din cele două litigii similare, soluționate definitiv anterior pronunțării prezentei decizii”, neluând în calcul decizia nr. 643/25.11.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, în dosar nr. 18003/325/2018*, depusă în probațiune de contestator, prin care Curtea de Apel Timișoara a constatat prescris dreptul intimății DGASPC Timiș de a obține executarea silită cu privire la o sentință pronunțată pe vechiul cod civil.

Se mai arată că, deși decizia se referă la un alt titlu executoriu, tranșează la fel ca și decizia nr. 659/26.11.2020 pronunțată în dosarul nr. 20692/325/2018, invocată de intimata DGASPC Timiș prin întâmpinare, aceeași chestiune litigioasă a prescripției dreptului de a cere executarea silită, tot cu privire la o cerere de chemare în judecată promovată pe vechiul cod de procedură civilă, în anul 2010.

Împotriva deciziei nr. 643/25.11.2020 intimata a formulat o cerere de revizuire, care la data de 19.05.2021 a fost respinsă de ICCJ.

Apelantul a mai apreciat că decizia nr. 643/25.11.2020 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 18003/325/2018* intră în contradicție cu decizia nr. 659/26.11.2020 pronunțată în dosar nr. 20692/325/2018, existând două opinii diferite cu privire la legea aplicabilă unor sentințe pronunțate pe vechiul cod de procedură civilă.

Se mai apreciază și faptul că instanța de fond trebuia să se raporteze la prevederile art.3 alin.1 din Legea 76/2012, respectiv dispozițiile codului de procedura civilă se aplică numai proceselor începute după intrarea acestuia în vigoare, iar ca urmare natura sentinței cât și caracterul de executare al acesteia sunt reglementate de vechiul cod de procedură civilă, legea nouă neputându-le modifica.

Titlul executoriu a fost obținut de către intimată în cadrul dosarului Judecătoriei Timișoara nr. 4310/30/2010*, în dosar fiind pronunțată sentința civilă nr. 4905/28.03.2014, prin care s-a dispus obligarea contestatorului să restituie suma încasată.

Împotriva sentinței s-a formulat recurs, iar cererea de recurs a fost suspendată de Tribunalul Timiș la data de 13.12.2016 și a stat în nelucrare până la data de 23.01.2018 când instanța din oficiu a repus cauza pe rol în vederea constatării perimării cererii de recurs, constatându-se prin decizia civilă nr. 3/2018 Tribunalul Timiș perimată cererea de recurs.

Se mai arată că, față de disp. art. 254, alin.1 C.pr.civ vechi aplicabil speței, perimarea are drept urmare că toate actele de procedură făcute în acea instanță nu-și produc efectele, iar dreptul creditoarei de a solicita executarea silită a luat naștere în data de 28.03.2014, data pronunțării sentinței de către prima instanță, sau cel târziu data rămânerii definitive a acesteia (recursul fiind perimat), respectiv în data de 12.04.2014.

Apelantul critică hotărârea atacată motivat de faptul că instanța de fond nu a aplicat corect legea, nici nu s-a pronunțat pe fondul excepției prescripției invocată de către apelant, ci

a preferat să fie ținută de pronunțarea în primă instanță a altor două sentințe de către Judecătoria Timișoara, nereținând că s-a pronunțat în mod definitiv Curtea de Apel Timișoara, în sensul că prescripția este incidentă în cauză.

Se mai apreciază că, în speță, la data înregistrării cererii de chemare în judecată ce constituie titlu executoriu, anul 2010, față de disp. art. 6 alin. (4) din noul Cod civil, prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

Intimata

a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului, menținerea Încheierii civile nr. 7978/29.06.2021 pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 8988/325/2021 ca temeinică și legală.

În fapt, prin Încheierea civilă nr. 7978/29.06.2021 pronunțată în dosar nr. 8988/325/2021 Judecătoria Timișoara respinge contestația la executare formulată de contestatorul în contradictoriu cu pârâta.

Prin contestația la executare formulată apelantul solicita instanței de judecată să dispună anularea somației nr. 309/2021 și a executării silitе pornite împotriva sa în dosarul execuțional nr. 13/2020 al Compartimentului Executări Silite din cadrul Consiliului Județean Timiș, motivând că ar fi intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită a titlului executoriu reprezentat de Sentința Civilă nr. 4905/28.03.2014 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 4310/30/2010* definitivă și irevocabilă prin Decizia Civilă nr. 3/23.01.2018 a Tribunalului Timiș.

Se apreciază încheierea civilă nr. 7978/29.06.2021 pronunțată de Judecătoria Timișoara ca fiind temeinică și legală, titlul executoriu este reprezentat de Sentința Civilă nr. 4905/28.03.2014 pronunțată în dosar nr. 4310/30/2010* definitivă și irevocabilă prin Decizia Civilă nr. 3/23.01.2018 a Tribunalului Timiș, iar dreptul de a cere executarea silită în baza acestui titlu nu este prescris.

Intimatul solicită ca la pronunțarea deciziei, pe lângă deciziile definitive cu privire la prescripția executării aceluiași titlu executoriu, să se aibă în vedere prevederile legale imperative ale Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind codul de procedură civilă al României, precum și principiile generale de drept privind aplicarea legii procedurale civile în timp.

Se arată că acțiunea condamnatorie, în urma căreia a fost pronunțat titlul executoriu, a început înainte de intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, iar acțiunii condamnatorii i s-a aplicat Vechiul cod de procedură civilă, titlul executoriu fiind pronunțat conform vechii legi procedurale.

Acțiunea executorie s-a născut după intrarea în vigoare a Noului cod de procedură civilă (Legea nr. 134/2010), iar legea aplicabilă prescripției dreptului de a cere executarea silită este Noul Cod de procedură civilă.

S-au invocat prevederile art. 3 alin. (1) din Legea 76/2012, art. 706 alin (2) din Legea nr. 134/2010, art. 8 din Legea nr. 76/2012, art. 634 alin. (1) din Legea nr. 134/2010, Legea nr. 76/2012, Legea nr. 134/2010.

Se mai învederează că orice cerere formulată în legătură cu executarea Sentinței Civile nr. 4905/28.03.2014 trebuie analizată prin prisma Noului cod de procedură civilă în materie, iar prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată în Noul cod de procedură civilă la materia executării silitе.

Intimatul a mai arătat că nu prezintă relevanță faptul că în dosarul nr. 4310/30/2010* recursurile au fost stinse prin perimare, deoarece hotărârea irevocabilă este hotărârea care nu poate fi atacată cu recurs, nefiind prevăzut în mod expres ca o sentință de primă instanță, dată fără drept de apel și a cărui recurs s-a perimat, rămâne irevocabilă la data pronunțării sentinței, așa cum a prevăzut în cazul sentinței de primă instanță a cărui apel s-a perimat, care

devine definitivă la data pronunțării sentinței, conform art. 377 alin. (1) punctul 2 din Codul de procedură civilă din 1865.

În drept au fost invocate prevederile art. 3 alin. (1) și art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

În ședința de judecată din data de 07.10.2021 apelantul a depus la dosar o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Apelantul arată, raportat la faptul că pe rolul instanțelor de judecată există mai multe hotărâri pronunțate asupra aceleiași chestiuni litigioase cu soluții contrare, că sunt îndeplinite condițiile disp. art. 519 C.pr.civ. și solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept, respectiv calculul termenului de prescripție a unor pretenții izvorâte dintr-un titlu executoriu pronunțat sub incidența vechiului cod, însă pus în executare sub incidența noului cod.

Se apreciază faptul că impune a se stabili modalitatea de calcul a termenului de prescripție a unei hotărâri pronunțate sub incidența vechii legislații, C.pr.civ. din 1965 și puse în executare după intrarea în vigoare a noii legi, C.pr.civ 2013, precum și efectul perimării unei căi de atac a unei acțiuni promovate sub incidența vechii legislații.

Față de aceste două probleme de drept, instanțele au pronunțat hotărâri contradictorii, practica nefiind unitară.

Se mai apreciază ca fiind îndeplinite condițiile disp. art. 519 C.pr.civ, iar în temeiul disp. art. 520 C.pr.civ, se solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate.

Față de disp. art. 3, alin.1 din Legea 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii 134/2010, se apreciază că dispozițiile codului nou se aplică proceselor și executărilor silită începute după intrarea în vigoare a codului nou.

Apelantul arată că acțiunea asupra căreia s-a pronunțat titlul executoriu a fost promovată în anul 2010, fiindu-i aplicabile dispozițiile vechiului cod, sub incidența căruia a fost înregistrată, iar natura juridică a sentinței civile 4905/2014 pronunțate de Judecătoria Timișoara, ce constituie titlu executoriu, este reglementată de codul vechi, de la 1865.

Împotriva sentinței s-a formulat recurs, iar cererea de recurs a fost suspendată de Tribunalul Timiș la data de 13.12.2016 și a stat în nelucrare până la data de 23.01.2018, când instanța din oficiu a repus cauza pe rol în vederea constatării perimării cererii de recurs.

Prin decizia civilă nr. 3/2018 Tribunalul Timiș a constatat perimată cererea de recurs.

Față de disp. art. 254 alin.1 C.pr.civ. vechi aplicabil speței, perimarea are ca drept urmare că toate actele de procedură făcute în acea instanță nu-și produc efectele, iar dreptul creditorului de a solicita executarea silită a luat naștere în data de 28.03.2014, data pronunțării sentinței de către prima instanță, termenul de prescripție fiind împlinit în 28.03.2017.

Apelantul a mai apreciat că sentințele pronunțate pe aceste considerente sunt în concordanță cu legea și nu cele care au apreciat într-o altă modalitate, iar raportat la faptul că pe rolul instanțelor de judecată, la nivel național, există mai multe hotărâri asupra aceleiași chestiuni litigioase cu soluții contrare, se solicită admiterea cererii de sesizare.

Apelantul a solicitat ca, în temeiul disp. art. 520 alin. 2 C.pr.civ., să se dispună suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Analizând cererea apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, tribunalul reține că, potrivit art. 519 Cod de procedură civilă, „dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatănd că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul

legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție; al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Verificând admisibilitatea sesizării supuse analizei, tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legiuitor pentru a solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unui titlu executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu guvernat de prevederile Codului de procedură civilă din 1865, pusă în executare în perioada de aplicare a Codului de procedură civilă din 2013, este data pronunțării hotărârii de primă instanță, definitive și executorii conform art. 377 alin. 1 pct. 1 și art. 376 alin. 1 din vechiul Cod de procedură civilă sau data rămânerii irevocabile a acelei hotărâri; respectiv data pronunțării deciziei de respingere a recursului declarat împotriva ei?

Teza a doua a art. 706 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 2013, potrivit căreia „În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive”, se aplică doar hotărârilor pronunțate în temeiul noului Cod de procedură civilă sau și celor pronunțate în temeiul Codului de procedură civilă din 1865?

Tribunalul reține că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, în fața instanței de apel – Tribunalul Timiș, Secția I Civilă.

Tribunalul investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, potrivit art. 634 alin. 1 pct. 4 raportat la art. 718 alin. 1 Cod proc. civ., iar cauza ce face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să o soluționeze.

Chestiunea de drept invocată de apelant este determinată pentru soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că pe calea contestației la executare ce face obiectul prezentului litigiu s-a invocat prescripția dreptului de a cere executarea silită a Sentinței civile nr. 4905 din 28.03.2014 pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 4310/30/2010*, prin care a fost admisă cererea formulată de intimata creditoare

în contradictoriu cu mai mulți debitori, printre care și contestatorul și s-a dispus întoarcerea executării silite, cu obligarea debitorului la restituirea către intimată a sumei de 6814,10 lei. În apelul declarat împotriva încheierii civile prin care s-a respins în primă instanță contestația la executare, apelantul contestator și-a reiterat solicitarea de a se constata ca fiind prescris dreptul intimătei de a pune în executare Sentința Civilă nr. 4905/28.03.2014, susținând că termenul de prescripție de trei ani a început să curgă de la pronunțarea respectivei sentințe.

Intimata creditoare Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Timiș a susținut că, deși acțiunii condamnatorii în urma căreia a fost pronunțat titlul executoriu i s-a aplicat vechiul Cod de procedură civilă, acțiunea executorie s-a născut după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, prin urmare acesta din urmă constituie legea aplicabilă în executarea silită a titlului executoriu reprezentat de Sentința Civilă nr. 4905/28.03.2014 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 4310/30/2010*, definitivă și irevocabilă prin Decizia Civilă nr. 3/23.01.2018 a Tribunalului Timiș. În consecință, în temeiul art. 706 alin. 2 din noul Cod proc. civ. și art. 8 din Legea nr. 76/2012, termenul de prescripție a executării Sentinței Civile nr. 4905/28.03.2014 a început să curgă după pronunțarea Deciziei Civile nr. 3/23.01.2018, prin care s-a constatat perimat recursul declarat în cauză, dată la care sentința a rămas irevocabilă.

Prin urmare, soluționarea pe fond a prezentei cauze depinde de clarificarea momentului de început al curgerii termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unei hotărâri judecătorești pronunțate sub incidența vechiului Cod de procedură civilă, a cărei punere în executare s-a făcut după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă – aceasta fiind principala problemă juridică asupra căreia va avea a se pronunța instanța de apel.

Chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă, fiind ivită recent pe rolul instanțelor și nu a făcut obiectul dezlegării printr-o altă hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor rezultate din datele publice afișate pe portalul de internet al Înaltei Curți.

În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită, tribunalul face trimitere la cele statuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție în analiza de îndeplinirii acestei cerințe.

Astfel, în considerentele Deciziei nr. 50/2017 din 26 iunie 2017 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și publicate în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 612 din 28 iulie 2017, instanța supremă a expus modalitatea de interpretare a acestei cerințe, arătând următoarele:

„45. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept.

46. Scopul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile este acela de a preîntâmpina generarea unei jurisprudențe neunitare, urmare a unei interpretări și aplicări diferite a unor dispoziții legale, iar în lipsa unei definiții a "noutății" chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut deja, constant, în jurisprudența acesteia.”

Totodată, prin decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, s-a statuat în sensul că: „sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în doctrină – în interpretarea unui act normativ mai vechi –, ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent, prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecății anterior”.

În aceeași decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția, însă, ca

instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată. Din această perspectivă, condiția noutății unei chestiuni de drept trebuie examinată în raport cu scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism proactiv de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control a priori), spre deosebire de mecanismul reactiv al recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control a posteriori). „

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că problema de drept supusă interpretării *„trebuie să prezinte o dificultate suficient de mare, că problema de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.*

Prin urmare, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății”.

Raportat la aceste considerentele ale Înaltei Curți, Tribunalul apreciază ca fiind îndeplinită în cauză cerința noutății chestiunii de drept invocate, chestiune care a primit interpretări diferite din partea instanțelor de judecată și este susceptibilă a crea în continuare controverse, după cum reiese din jurisprudența invocată de părțile litigante.

Astfel, se constată că practica la nivelul Curții de Apel Timișoara nu este unitară cu privire la chestiunea de drept în discuție, fiind pronunțate soluții contradictorii.

În acest sens, tribunalul arată că au fost introduse la Judecătoria Timișoara acțiuni în constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită a două titluri executorii: Sentința Civilă nr. 4905/28.03.2014 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 4310/30/2010*, definitivă și irevocabilă prin Decizia Civilă nr. 3/23.01.2018 a Tribunalului Timiș (titlul executoriu ce face obiectul prezentului demers judiciar), precum și Sentința Civilă nr. 14155/08.10.2014 pronunțată de către Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 7203/30/2010*, definitivă și irevocabilă prin Decizia Civilă nr. 20/22.02.2018 a Tribunalului Timiș.

Aceste acțiuni în constatare au fost introduse de către debitori pe rolul Judecătoriei Timișoara, înaintea declanșării executării silită de către creditoarea în baza celro două titluri executorii sus-menționate.

În hotărârile judecătorești definitive pronunțate în aceste litigii, fie în apel de către Tribunalul Timiș, fie în recurs de către Curtea de Apel Timișoara, s-au reținut două opinii contrare cu privire la momentul de început al curgerii termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a celor două titluri executorii.

Într-o primă opinie, instanțele au reținut că termenul de prescripție a început să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârilor de întoarcere a executării, respectiv data pronunțării deciziilor din recurs, prin care au fost constatate ca fiind perimate recursurile declarate în cauză (23.01.2018, în cazul Sentinței Civile nr. 4905/28.03.2014 și 22.02.2018, în cazul Sentinței Civile nr. 14155/08.10.2014). Pentru a ajunge la această concluzie, instanțele au reținut, în esență, că din moment ce sentința civilă prin care s-a stabilit obligarea angajaților la restituirea sumelor încasate este din anul 2014, sunt incidente prevederile noului cod de procedură civilă. Prin urmare termenul de prescripție este de 3 ani, conform dispozițiilor art. 706 C proc.civ. Alin. 2 al art. 706 C.proc.civ. prevede că în cazul hotărârilor judecătorești, termenul de prescripție începe să curgă de la data la care acestea rămân definitive.

Această opinie s-a regăsit în soluțiile pronunțate definitiv în dosarele nr. 18004/325/2018*, nr. 21011/325/2018**, nr. 20692/325/2018, nr. 20691/325/2018*, nr. 50/325/2019, nr. 20693/325/2018*, nr. 2139/325/2019*.

Într-o altă opinie, s-a considerat că termenul de prescripție al executării silită a creanței pârâtei intimată a început să curgă la data pronunțării sentinței, respectiv la 08.10.2014, împlinindu-se la data de 08.10.2017, astfel încât la data formulării cererii de chemare în judecată, dreptul pârâtei de a-și recupera creanța este prescris. În sprijinul acestei concluzii s-a reținut că natura Sentinței civile nr. 14155/08.10.2014 și caracterul executoriu al acesteia sunt reglementate de Codul de procedură civilă din 1865. Plecând de la premisa că natura și caracterul unei sentințe pronunțate în temeiul vechiului cod de procedură civilă nu pot fi modificate printr-o lege nouă, rezultă că ultima teză a art. 706 alin. 2 NCPC se aplică doar hotărârilor pronunțate în temeiul noului Cod de procedură civilă. Ca atare, Sentința civilă nr. 14155/08.10.2014 este definitivă, conform art. 377 pct. 1 C.pr.civ. din 1865 și executorie, conform art. 376 alin. 1 C.pr.civ. din 1865. Recursul formulat nu a suspendat executarea sentinței civile, conform art. 300 alin. 1 C.pr.civ. din 1865, iar art. 405 alin. 2 C.pr.civ. din 1865, reluat în prima teză a art. 706 alin. 2 din noul Cod de procedură civilă, prevede că termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită.

Deși, după cum a subliniat intimata, această a doua opinie s-a concretizat într-o singură hotărâre judecătorească definitivă dată în recurs și anume, Decizia civilă nr. 643/25.11.2020 a Curții de Apel Timișoara pronunțată în dosarul nr. 18003/325/2018*, raționamentul expus în respectiva decizie se regăsește și în cadrul opiniilor separate formulate în alte câteva dosare cu același obiect.

Aspectul de care s-a prevalat intimata în sensul că Decizia civilă nr. 643/25.11.2020 a Curții de Apel Timișoara vizează un alt titlu executoriu decât cel ce face obiectul contestației la executare pendinte, nu prezintă relevanță din perspectiva finalității cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constând în declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, precum și a verificării cerinței nouității, adică a dificultății de interpretare a chestiunii de drept în discuție.

În afară de litigiile având ca obiect constatarea prescripției dreptului de a cere executarea silită, la care s-a făcut referire în considerentele precedente, tribunalul constată că în prezent există un număr mare de contestații la executare aflate în apel pe rolul Tribunalului Timiș, prin care s-a invocat prescripția dreptului creditorului de a cere executarea silită a celor două titluri executorii menționate anterior. Cu titlu exemplificativ, tribunalul menționează următoarele dosare: 8988/325/2021, 9194/325/2021, 9196/325/2021, 9200/325/2021, 9213/325/2021, 9216/324/2021, 8994/325/2021, 9211/325/2021, 9195/325/2021, 9203/325/2021, 9530/325/2021, 9000/325/2021, 9193/325/2021, 9201/325/2021, 8990/325/2021, 8986/325/2021, 9515/325/2021, 9187/325/2021, 8999/325/2021, 9204/325/2021, 9191/325/2021, 9189/325/2021, 9190/325/2021, 9514/325/2021.

Soluțiile date de judecătoriile din raza teritorială a Tribunalului Timiș respectivelor contestații la executare nu sunt unitare, în cuprinsul hotărârilor judecătorești de primă instanță regăsindu-se cele două puncte de vedere divergente cu privire la momentul de început al curgerii termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a hotărârii judecătorești executorii în primă instanță, pronunțate sub imperiul vechiului Cod de procedură civilă.

Se învederează în acest context necesitatea sesizării instanței supreme din perspectiva opiniilor divergente exprimate în materie, fără să se poată constata cristalizarea unei jurisprudențe suficient de bine încheiate astfel încât să lipsească de obiect și de efect real, util, prezenta sesizare.

Având în vedere că Tribunalul Timiș urmează să se pronunțe în ultimă instanță într-un număr semnificativ de astfel de cauze și dată fiind dificultatea problemei de drept supuse interpretării – dificultate reflectată de divergențele de jurisprudență întâlnite până în prezent –, se apreciază necesară activarea mecanismului de control a priori instituit de art. 519 și urm. Cod proc. civ., cu scopul de a se preîntâmpina apariția unei practici neunitare în apel.

În ceea ce privește chestiunea referitoare la efectul perimării unei căi de atac declarate împotriva unei hotărâri pronunțate într-un litigiu guvernat de prevederile vechiului Cod de procedură civilă, din sesizarea apelantului nu rezultă în ce ar consta caracterul de noutate al acestei probleme de drept. Apelantul a susținut că, din moment ce actele de procedură efectuate în calea de atac perimată nu își pot produce efectele juridice, conform art. 254 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, rezultă că în speță dreptul creditoarei de a solicita executarea silită a luat naștere în data de 28.03.2014, data pronunțării sentinței de către prima instanță, iar nu la data pronunțării deciziei prin care s-a constatat perimat recursul.

Această susținere a apelantului nu înlătură constatarea tribunalului, în sensul că nu este îndeplinită cerința de noutate a problemei de drept invocate, efectele perimării fiind reglementate în mod identic atât în vechea, cât și în noua legislație procesual civilă. Argumentele apelantului urmează a fi analizate de instanță, în limita celor invocate prin cererea de apel, cu prilejul examinării fondului apelului, iar nu în cadrul examinării admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În consecință, reținând că nu este îndeplinită cerința noutății problemei de drept, tribunalul va respinge cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la efectul perimării unei căi de atac declarate împotriva unei hotărâri pronunțate într-un litigiu guvernat de prevederile vechiului Cod de procedură civilă.

Punctul de vedere al părților asupra chestiunii de drept

Apelantul-contestator consideră că termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unei hotărâri judecătorești definitive (în accepțiunea art. 377 pct. 1 Cod proc. civ. din 1865) și executorii (conform art. 376 alin. 1 Cod proc. civ. din 1865), pronunțate sub imperiul vechiului Cod de procedură civilă din 1865, începe să curgă de la pronunțarea respectivei sentințe.

În opinia apelantului, conform prevederilor art.3 alin.1 din Legea 76/2012, dispozițiile codului de procedura civilă se aplică numai proceselor începute după intrarea acestuia în vigoare, iar ca urmare atât natura sentinței, cât și caracterul executoriu al acesteia sunt reglementate de vechiul cod de procedură civilă, legea nouă neputându-le modifica.

Apelantul consideră că, din moment ce acțiunea asupra căreia s-a pronunțat titlul executoriu a fost promovată în anul 2010, îi sunt aplicabile dispozițiile vechiului cod, sub incidența căruia a fost înregistrată, iar natura juridică a Sentinței civile nr. 4905/2014 pronunțate de Judecătoria Timișoara, ce constituie titlu executoriu, este reglementată de Codul de procedură civilă de la 1865.

Intimata creditoare

și-a exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept semnalată de apelant atât în cuprinsul întâmpinării, cât și în fața instanței de judecată, în cadrul concluziilor asupra cererii de sesizării a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Intimata a susținut că, în situația în care acțiunii condamnatorii (în urma căreia a fost pronunțat titlul executoriu) i s-a aplicat vechiul Cod de procedură civilă, iar acțiunea executorie s-a născut după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, acesta din urmă constituie legea aplicabilă în executarea silită a titlului executoriu reprezentat de hotărârea judecătorească pronunțată sub imperiul vechiului Cod. Prin urmare, legea aplicabilă prescripției dreptului de a cere executarea silită este noul Cod de procedură civilă, conform

art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă al României.

Întemeindu-se pe dispozițiile art. 706 alin. 2 din noul Cod proc. civ., intimata creditoare consideră că termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, adică de la momentul rămânerii ei irevocabile, fiind vorba de o hotărâre reglementată de vechiul Cod de procedură civilă – noțiunea de hotărâre definitivă fiind echivalentă cu noțiunea de hotărâre irevocabilă, conform art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

În opinia intimatei, nu se poate aprecia că executorialitatea unei hotărâri judecătorești determină începerea curgerii termenului de prescripție de la o altă dată decât momentul rămânerii ei definitive (irevocabile, în cazul hotărârilor pronunțate sub imperiul Codului de procedură civilă din 1865).

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept

Instanța investită cu soluționarea prezentei cauze constată, cu titlu preliminar, că executărilor silitе începute după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă (15.02.2013) li se aplică prevederile acestei legi, în conformitate cu dispozițiile art. 3 alin. 1 din Legea 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă al României, potrivit căroră „*Dispozițiile codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silitе începute după intrarea acestuia în vigoare.*”

Potrivit art. 706 noul Cod proc.civ.: „(1)*Dreptul de a obține executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. (...)*

(2)*Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a obține executarea silită. În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive*”.

În conformitate cu textul de lege precitat, dreptul de a cere executarea silită în temeiul oricarui titlu executoriu se prescrie prin împlinirea termenului de trei ani și începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită. În cazul hotărârii judecătorești, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii ei definitive, astfel cum este aceasta noțiune definită în noul cod de procedura civilă.

În reglementarea noului cod de procedura civilă, hotărârile definitive sunt echivalentul celor irevocabile în accepțiunea vechiului cod de procedura civilă.

Deși în Codul de procedură civilă din 1865 nu se regăsește expres soluția legislativă redată în cuprinsul celei de-a doua teze a alin. 2 al art. 706, această concluzie se impune și în privința hotărârilor judecătorești pronunțate sub imperiul vechiului cod, în sensul că în cazul prescripției dreptului de a cere executarea silită începe să curgă întotdeauna de la data rămânerii irevocabile a acestora.

În acest sens, tribunalul are în vedere faptul că prescripția dreptului de a cere executarea silită nu poate să înceapă a curge cât timp efectul întreruptiv al cererii de chemare în judecată nu este epuizat, adică până când hotărârea nu a intrat în puterea lucrului judecat. Numai în acest moment, după epuizarea căilor de atac la care este îndreptățită partea adversă, reclamantul poate avea certitudinea dreptului câștigat.

În sprijinul acestui argument sunt dispozițiile art. 637 alin. 1 din noul Cod proc. civ., referitoare la executarea hotărârilor supuse controlului instanțelor judecătorești, conform căroră: „*Punerea în executare a unei hotărâri judecătorești care constituie titlu executoriu se poate face numai pe riscul creditorului dacă hotărârea poate fi atacată cu apel sau recurs; dacă titlul este ulterior modificat ori desființat, creditorul va fi ținut, în condițiile legii, să îl repună pe debitor în drepturile sale, în tot sau în parte, după caz.*”

Creditorul care deține o hotărâre judecătorească executorie, dar susceptibilă de a fi desființată de către instanța de control judiciar pe calea apelului sau a recursului, nu poate fi constrâns să demareze executarea silită în baza acestui titlu executoriu. Legea procesual

civilă, atât cea veche, cât și cea nouă, instituie doar o posibilitate în acest sens, a cărei neexercitare nu poate fi însă sancționată cu pierderea dreptului de a cere executarea silită a unei hotărâri executorii, în cazul în care creditorul alege să aștepte consolidarea ei definitivă în urma finalizării litigiului în cale de atac. Această stare de pasivitate a creditorului nu poate fi considerată culpabilă și sancționată prin prescrierea dreptului de a cere executarea silită.

Pentru considerentele expuse, tribunalul va admite în parte cererea apelantului și va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unui titlu executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu guvernat de prevederile Codului de procedură civilă din 1865, pusă în executare în perioada de aplicare a Codului de procedură civilă din 2013, este data pronunțării hotărârii de primă instanță, definitive și executorii conform art. 377 alin. 1 pct. 1 și art. 376 alin. 1 din vechiul Cod de procedură civilă sau data rămânerii irevocabile a acelei hotărâri, respectiv data pronunțării deciziei de respingere a recursului declarat împotriva ei?

Teza a doua a art. 706 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 2013, potrivit căreia „În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive”, se aplică doar hotărârilor pronunțate în temeiul noului Cod de procedură civilă sau și celor pronunțate în temeiul Codului de procedură civilă din 1865?

Va respinge în rest cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în privința chestiunii de drept referitoare la efectul perimării unei căi de atac declarate împotriva unei hotărâri pronunțate într-un litigiu guvernat de prevederile vechiului Cod de procedură civilă.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod proc. civ., tribunalul va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite în parte cererea apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unui titlu executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu guvernat de prevederile Codului de procedură civilă din 1865, pusă în executare în perioada de aplicare a Codului de procedură civilă din 2013, este data pronunțării hotărârii de primă instanță, definitive și executorii conform art. 377 alin. 1 pct. 1 și art. 376 alin. 1 din vechiul Cod de procedură civilă sau data rămânerii irevocabile a acelei hotărâri, respectiv data pronunțării deciziei de respingere a recursului declarat împotriva ei?

Teza a doua a art. 706 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 2013, potrivit căreia „În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive”, se aplică doar hotărârilor pronunțate în temeiul noului Cod de procedură civilă sau și celor pronunțate în temeiul Codului de procedură civilă din 1865?

Respinge în rest cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în privința chestiunii de drept referitoare la efectul perimării unei căi de atac declarate împotriva unei hotărâri pronunțate într-un litigiu guvernat de prevederile vechiului Cod de procedură civilă.

În baza art. 520 alin. 2 Cod proc. civ., suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței
astăzi, 14.10.2021.

Președinte

Judecător,

Grefier,

Red. /Tehnored. /19 Octombrie 2021

Document finalizat
Cod ECLI

ROMÂNIA

TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA I-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de consiliu de la 21 Octombrie 2021

Completul compus din:

PREȘEDINTE
JUDECĂTOR
GREFIER

Pe rol soluționarea îndreptării din oficiu a erorii materiale strecurate în Încheierea pronunțată de Tribunalul Timiș în data de 14.10.2021 în dosarul nr. 8988/325/2021.

La apelul nominal făcut în camera de consiliu se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită, fiind fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care,

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată următoarele.

Prin Încheierea pronunțată de Tribunalul Timiș în data de 14.10.2021 în dosarul nr. 8988/325/2021 s-a admis în parte cererea apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

S-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a unui titlu executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească pronunțată într-un litigiu guvernat de prevederile Codului de procedură civilă din 1865, pusă în executare în perioada de aplicare a Codului de procedură civilă din 2013, este data pronunțării hotărârii de primă instanță, definitive și executorii conform art. 377 alin. 1 pct. 1 și art. 376 alin. 1 din vechiul Cod de procedură civilă sau data rămânerii irevocabile a acelei hotărâri, respectiv data pronunțării deciziei de respingere a recursului declarat împotriva ei?

Teza a doua a art. 706 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 2013, potrivit căreia „În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive”, se aplică doar hotărârilor pronunțate în temeiul noului Cod de procedură civilă sau și celor pronunțate în temeiul Codului de procedură civilă din 1865?

S-a respins în rest cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în privința chestiunii de drept referitoare la efectul perimării unei căi de atac declarate împotriva unei hotărâri pronunțate într-un litigiu guvernat de prevederile vechiului Cod de procedură civilă.

În baza art. 520 alin. 2 Cod proc. civ., a fost suspendată judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Verificând actele dosarului instanța observă că, din eroare, în partea introductivă a încheierii s-a consemnat „Ședința publică de la 07 Octombrie 2021” în loc de „Ședința publică de la 14 Octombrie 2021”.

Ședința respectivă s-a desfășurat în data de 14.10.2021, astfel cum rezultă atât din practica, în care s-a menționat că „Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 07.10.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pentru data de 14.10.2021 pronunțarea asupra cererii apelantului de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.”, cât și din dispozitivul încheierii, în care s-a menționat „Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 14.10.2021.”

Menționarea greșită a datei la care a avut loc ședința publică în partea introductivă a încheierii este consecința unei erori materiale de tehnoredactare, fiind incidente dispozițiile art. 442 alin. 1 Cod pr. civ, potrivit căroră „*Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale cuprinse în hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu ori la cerere*”.

Pentru aceste considerente, în conformitate cu dispozițiile art. 442 Cod pr. civ, instanța va dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în Încheierea pronunțată de Tribunalul Timiș în data de 14.10.2021 în dosarul nr. 8988/325/2021, în sensul că se va menționa „Ședința publică de la 14 Octombrie 2021” în loc de „Ședința publică de la 07 Octombrie 2021”, cum din eroare s-a tehnoredactat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite sesizarea din oficiu cu privire la îndreptarea erorii materiale strecurate în Încheierea pronunțată de Tribunalul Timiș în data de 14.10.2021 în dosarul nr. 8988/325/2021.

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în Încheierea pronunțată de Tribunalul Timiș în data de 14.10.2021 în dosarul nr. 8988/325/2021, în sensul că se va menționa „Ședința publică de la 14 Octombrie 2021” în loc de „Ședința publică de la 07 Octombrie 2021”, cum din eroare s-a tehnoredactat.

Fără cale de atac.

Dată în camera de consiliu și pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 21.10.2021.

Președinte,

Judecător,

Grefier,